

יוצא לאור לחג השבועות ה'תשפ"ו
(מספר 34)

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח

יוצא לאור על ידי מערכת
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתים לבריאה
ה' תהא שנת נפלאות בכל
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

לזכות

הו"ח ר' יצחק דניאל בן מרת סוליקה שיחי' שריקי
ליום הולדתו, כ"א אייר
הרה"ת ר' משה חיים שיחי' בן מרת פיגה ע"ה קארענבליט
ליום הולדתו, כ"ד אייר
הרה"ת ר' זאב מאיר בן מרת צפורה פריידא שיחי' קדנר
ליום הולדתו, כ"ד אייר
הרה"ת ר' לוי הלוי שיחי' בן הרבנית מרת לאה ע"ה רייטשיק
ליום הולדתו, כ"ה אייר
הרה"ת ר' יעקב מיכאל הלוי בן מרת עלקא שיחי' גינזבורג
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט, ביום ר"ח סיון
הרה"ת ר' ישראל זאב שיחי' בן מרת יענטא פערל ע"ה פיינער
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט, ביום ר"ח סיון
הרה"ת ר' יהודה ארי' ליב בן מרת חי' גאלדא שיחי' קארף
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט, ביום ר"ח סיון
הרה"ת ר' שמואל בנימין בן מרת רחל שיחי' פאגעלמאן
לרגל יום ההולדת שלו לאויש"ט, ביום ג' סיון
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

נדפס ע"י ידידיהם

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי זוגתו מרת גיטל רחל שיחי' שגלוב

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!
להקדשות ולפרטים נוספים:
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*
To Dedicate This Publication
In Honor Of Your Family Or A Loved One
For More Info. Call:
753-6844 or (323) 934-7095
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:
<http://www.torah4blind.org>
TO DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095

מפתח ותוכן

חג השבועות

א. (בעצרת בעינין) "נמי לכם" בגימטריא "קץ" 3
"הכל מודים בעצרת בעינין נמי לכם", נמי לכם גימטריא קץ,
והקשר עם הגאולה

ב. תורה חדשה מאתי תצא 6
ביאור מרז"ל שלע"ל "תורה חדשה מאתי תצא" והתאמתו עם
נצחיות התורה: התורה חדשה דלע"ל היא בהתאם לכללי ההלכה
ויחד עם זה חידוש; ובפנימיות - גילוי נעלה וחדש, לע"ל הלכה
כבית שמאי דמחדדי טפי

הוספה / בשורת הגאולה

ג. משיחות ליל ויום ג' פ' ויחי, עשרה בטבת,

וש"פ ויחי, י"ד טבת ה'תשנ"ב 25
כבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו; "כלו כל הקיצין" וכבר עשו
תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל
מוכן לסעודה דלעתיד

ד. משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת ה'תשנ"ב 25
"כלו כל הקיצין" וכבר עשו תשובה וכבר סיימו הכל, גם "צחצוח
הכפתורים", וצריכים רק שהקב"ה יפתח עיניהם של ישראל שיראו
שכבר ישנה הגאולה, ויושבים אצל השולחן ערוך בסעודת לוייתן
ושור הבר כו'; מ"ימי חייך" בזמן ומקום זה נכנסים תיכף להחיים
דימות המשיח וחיים נצחיים בלי שום הפסק כלל חו"; להכין את
עצמו ואחרים להמצב דימות המשיח; לימוד הל' מלך המשיח;
יה"ד שלאחרי שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק
במצות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם
מלחמת ה'" שהוא "בחזקת שהוא משיח", שיהי' מיד ה"משיח
בודאי"

ה. מקונטרס בענין "מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל",

יו"ל לכ"ף מ"ח ה'תשנ"ב 29
דיוק לשון הרמב"ם "ובנה מקדש במקומו"; ביאור דברי המדרש
"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש כו"; גודל
העילוי ד"בית רבינו שבבבל"; גודל הזכות להשתתף בבניית "בית
רבינו שבבבל" כהכנה לירידת והתגלות מקדש העתיד תיכף ומיד;
"בית משיח" בגימטריא "פרצת" 770

לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל
נפטר בש"ק פ' נצבים, ז"ך אלול ה'תשס"ה
וזוגתו מרת טשארנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה סטראל
נפטרה בליל ה' טבת ה'תשס"ו
ת. נ. צ. ב. ה.
*

נדפס ע"י בנם

הו"ח ר' שמואל זוגתו מרת מלכה שיינדל
ומשפחתם שיחיו סטראל
* * *

לעילוי נשמת

ר' גדלי' חנוך ב"ר פינחס ע"ה סניידער
נפטר ביום כ"ד אדר שני ה'תשל"ח
ת. נ. צ. ב. ה.
ולזכות

זוגתו מרת חנה בת רייזל תחיל' סניידער
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה
*

נדפס ע"י חתנם ובתם

הו"ח ר' שמואל זוגתו מרת מלכה שיינדל
ומשפחתם שיחיו סטראל

חג השבועות

(בעצרת בעינן) „נמי לכם“ בגימטריא „קץ“

א. בנוגע לחג השבועות אומרים חז"ל, ש„הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם², מאי טעמא, יום שניתנה בו תורה הוא“. שהפירוש ד„לכם“ הוא - ש„ישמח בו במאכל ובמשתה“³.

וכידוע שהחידוש ד„יום שניתנה בו תורה“ הוא - החיבור דאלקות עם גופו הגשמי של יהודי⁴ („לכם“⁵) ועם

(6) ראה בארוכה לקו"ש ח"ג ע' 887 ואילך. ובכ"מ.

(7) תנחומא וארא טו. שמו"ר פי"ב, ג. ועוד.
(8) ועפ"ז יש לבאר מ"ש בהמשך הגמ' שם (לאחרי הדין דבעצרת בעינן לכם): „רב יוסף ביומא דעצרתא אמר עבדי לי עגלא תילתא, אמר אי לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא“ - דלכאורה: כיון שכונת ר"י בהעילוי ד„האי יומא“ היא - שעל ידו נעשה הוא לומד תורה (כפרש"י), אין זה שייך דוקא ל„האי יומא“ (יום נתינת התורה), שהרי לימוד התורה הי' גם לפני מ"ת (וא"ו בסיון), וכמאחז"ל (יומא כה, ב) „מימיהן של אבותינו לא פרשה ישיבה מהם, היו במצרים ישיבה עמהם. . . אברהם אבינו זקן ויושב בישיבה הי' וכו"ו“?

אלא, העילוי ד„האי יומא“ הוא - שאו נמשכה ונתלבשה התורה למטה, עד ש„תורה לא בשמים היא“ (נצבים ל, יב. וראה שבת פט, א. ב"מ נט, ב). ועל זה אמר ר"י שע"י „האי יומא“ „למדתי תורה ונתרוממתי“ (פרש"י), היינו שהתורה פועלת שינוי בה„תחתונים“* (ראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 211 ואילך. ובכ"מ). ולכן, רב יוסף ביומא דעצרתא „הי' מצוה לאנשי ביתו להכין לו טעודה“ (פרש"י פסחים שם), שבוה מודגש, שהתורה נמשכת וחודרת בכל מציאות האדם, גם בגוף הגשמי.

(* ולכן, „אי לאו האי יומא דקא גרים כמה יוסף איכא בשוקא“ - כי ע"י לימוד התורה מצינע (בלי הפעולה ד„האי יומא“), נשאר האדם והעולם בבחי' „שוקא“ ורשות הרבים (ראה לקו"ש שם ע' 214. ובכ"מ).

רשימת דברי כ"ק אדמו"ר שליט"א ליל ב' דחג השבועות ה'תנש"א* - לקהל שיחיו שחזרו מה„תהלוכה“. נדפס בטה"ש ה'תנש"א ח"ב ע' 563 ואילך. תרגום מאידית.

(1) פסחים סח, ב.
(2) משא"כ בשאר הימים טובים יש פלוגתא אם צ"ל „הציו לכם“ (פסחים שם. ביצה טו, ב). - ואפילו לפי ההלכה (רמב"ם הל' יו"ט פ"ו הי"ט (ובמ"מ שם). טושו"ע או"ח ר"ס תקכט. שו"ע אדה"ז שם ס"י) שבכל היו"ט צ"ל „הציו לכם“ - יש חילוק בין חגה"ש לשאר היו"ט, שב„שאר יו"ט ושבתות (ש)מותר להתענות בהם תענית חלום“, משא"כ בחגה"ש „אסור להתענות תענית חלום“ (שו"ע אדה"ז או"ח סתצ"ד ס"יח), אף שהתענית עונג לו (טור או"ח סרפ"ח. שו"ע אדה"ז שם ס"ג). וראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 27 ואילך (וש"נ).
(3) פרש"י פסחים שם. וראה גם שו"ע אדה"ז סתצ"ד שם.
(4) ראה תניא פמ"ט (סט, סע"ב ואילך); ובנו בחרת מכל עם ולשון (דקאי על מ"ת - ראה שו"ע אדה"ז או"ח ס' ס"ד) הוא הגוף החומרי כו'.

(5) ראה גם לקו"ש ח"ב ע' 560.

(* הוספת ביאור בכמה ענינים דלהלן - ראה שיחת יו"ד סיון שנה זו (ביחידות הכללית להאורחים שיחיו). חלקו נעתק להלן (בפנים ובהערות).

לעילוי נשמת

הרה"ח הרה"ת אי"א
ר' יקותיאל מנחם ע"ה
ב"ר שרגא שליט"א

ראפ

חסיד ומקושר בכל נימי נפשו
לכ"ק אדמו"ר מה"מ
משגיח ומשפיע

בישיבת תומכי תמימים
ליובאוויטש המרכזית 770
ניהל הבית חב"ד

בנמלי התעופה

ובחברת „אל על“ במיוחד

וזכה שהרבי שלח המצות ע"י
ואמר עליו „אונזער יקותיאל“
נואם קבוע בסיומי הרמב"ם ב-770

והדפיסם ב"תקות מנחם"

ניהל "ועד המחנכים"

פעל במרץ בעניני שלימות הארץ
ראש מטה שירה וזמרה
לקבלת פני משיח צדקנו
קירב רבים אל רבנו ובדרכי נועם
השאיר דור ישרים יבורך
הולכים בדרכי רבותינו נשיאנו

נקטף בתאונת דרכים

ביום השני לפ' "וקם שבט מישראל"

י"ב תמוז ה'תשע"ה

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי זוזגותו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

צורך והכרח להגדיל ולהרחיב עוד יותר את „בית רבינו“, ועד להגדלה והרחבה שהיא באופן דפריצת גדר, „פריצת“ (בגימטריא 770), כמו בנין בית חזק³².

וע"פ האמור לעיל ע"ד גודל העילוי ד„בית רבינו שבבבל“ – ש„נסע מקדש וישב שם“, והוא מקום המקדש גופי דלעתיד, ועד שבו יתגלה מקדש העתיד ומשם יחזור לירושלים – מובן גודל הזכות דכאו"א מישראל להשתתף בגופו ובממונו³³ (וכל המרבה הרי זה משובח) בבניית „בית רבינו שבבבל“, כהכנה לירידת והתגלות מקדש העתיד תיכף ומיד ממש.

(קונטרס בענין מקדש מעט זה בית רבינו שבבבל - סה"ש תשנ"ב ע' 465)

32 ועד להנחת אבן פינה.

[בערב ח"י אלול שנת תשמ"ח נערכה הנחת אבן פינה (להגדלת והרחבת) בית הכנסת ובית המדרש דליובאוויטש שבליובאוויטש, במעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א, שהניח האבן פינה בידי הק'. המו"ל].

33 ע"ד ובדוגמת בית המקדש – שהכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם כו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א הי"ב).

בספרי פולין, ש„נמי לכם“ הוא בגימטריא „קץ“: השלימות דגילוי אלקות למטה בגשמיות („לכם“) – ש„כבר הי' לעולמים מעין זה בשעת מתן תורה“¹⁰ – יהי' בגאולה האמיתית והשלימה (בקנין הגלות)¹². גם כפי שזה יתבטא בכך, שאז תהי' סעודה¹³ גשמית¹⁴ דוקא (כמו בעצרת ד„בעינן נמי לכם“)¹⁵.

ונוסף לזה, חג השבועות הוא גם יום ההסתלקות (דרכי ישראל) הבעש"ט¹⁶. הקשור במיוחד עם („נמי לכם“ – הגאולה)²⁰ האמיתית והשלימה²¹.

דבעינן נמי לכם: הענין דעצרת פועל, ש„הכל – כל עניני העולם – מודים“, שצריכים וזקוקים („בעינן“) לקץ הגלות („נמי לכם“). כלומר: גם מציאות העולם עצמה באה לידי הכרה בגודל הצורך וההכרח לגאולה האמיתית והשלימה – שאז תהי' השלימות שלה (של העולם).

16 ירושלמי ביצה פ"ב ה"ד. תגיגה פ"ב ה"ג. רות רבה פ"ג. תוד"ה אף עצרת – חגיגה יז, א. וראה לקו"ש ח"ח ע' 21 ואילך. וש"ג. 17 תניא אגה"ק סכ"ח (קמח, א). 18 לשון הכתוב – תהלים עד, יב. 19 לקו"ד ח"א לב, א.

20 כמענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו „אימת אתי מר“ – „בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה“ (כמ"ש באגה"ק הידועה דהבעש"ט – נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ).

ולהעיר מהידוע דגילוי תורת הבעש"ט הוא „טעימה“ מגילוי תורת משיח (סה"מ תרס"ג בהוספות ע' רנא. וראה לקו"ש חט"ו ע' 282. וש"ג). וראה תו"ח שמות (שכט, סע"ב): „היראה הפנימית שהי' בבעש"ט ז"ל שהי' מעין יראה של משיח כו“.

21 וראה לקו"ש ח"ח ע' 23 ואילך, דענינו

9 ספר מאמר מרדכי מסכת פסחים, להרה"צ כו' הר"ר מרדכי מנדבורנא (סיגעט, תר"ס). וז"ל: הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם. . . בעצרת שהוא זמן קבלת התורה, ואחז"ל (ראה עירובין נד, א. ע"ו ה, א. שמו"ר רפ"ב) חירות משעבוד מלכיות, אי הוא הזמן המוכשר לעת רצון להתפלל לקרב קץ הגאולה. וזהו הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם, דבעינן לשון אם תבעינן בעו (ישעי' כא, יב) והוא לשון תפלה ובקשה** נמי לכם גימטריא קץ, היינו שהוא זמן המוכשר להתפלל שיתקרב קץ הגאולה. 10 תניא פל"ו (מו, א).

11 ראה תניא שם (מו, ב): „אח"כ גרם החטא ונתגשמו הם והעולם עד עת קץ הימין שאז יודכך גשמיות הגוף והעולם ויוכלו לקבל אור ה' שאיר לישראל ע"י התורה כו“.

12 ושלימות השכר דלע"ל תהי' דוקא לבני נשמות בגופים בעוה"ז הגשמי (כדעת הרמב"ן בשער הגמול בסופו. וכ"ה ההכרעה בתורת החסידות – ראה לקו"ת צו טו, ג. דרושים לשבת שובה סה, סע"ד. דרמ"צ יד, ב. וראה אוה"ת חוקת ס"ע תת. שם כרך ה ע' א'תל"ז). 13 ב"ב עה, א. ועוד.

14 נסמן ב„תשובות וביאורים“ (קה"ת תשל"ד) ס"א הערה 23 (ע' 57-6).

15 וע"פ המבואר בפנים – יש להוסיף (ע"ד הרמז) בדיוק לשון חז"ל „הכל מודים בעצרת

* ופרש"י עה"פ: אם תבקשו בקשתכם למהר הקץ. וראה גם ירושלמי תענית פ"א סה"א. ** ראה מצודת ציון עה"פ.

Reprinted with permission by:
Moshiach Awareness Center,
a Project of:
Enlightenment For The Blind, Inc.
602 North Orange Drive.
Los Angeles, CA 90036
Tel.: (323) 934-7095
Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>
e-mail: yys@torah4blind.org
Rabbi Yosef Y. Shagalov,
Executive Director
Printed in the U.S.A.

פרץ, ודרשו חז"ל²³ "זה משיח, שנאמר²⁴ עלה הפורץ לפניהם"²⁵.

... בשלימות דמספר שבע (שבע מאות ושבעים) נרמזת גם שלימות עבודתו של רבינו במשך כל ימי חייו, שבע עשיריות שנים, שבעים שנה (תר"ם – תש"י), ועד לגמר ושלימות עבודתו בעשור השביעי בחצי כדור התחתון (מהבית שמספרו שבע מאות ושבעים), כולל גם המשך העבודה בשנים שלאח"ז ע"י דור השביעי, "כל השביעין חביבין"²⁶ – שע"ז נעשית השלימות דמעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות בכל שבעת הארצות שבעולם, ותיכף ומיד "יוסיף אדני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", ע"ז ש"פרצת (בגימטריא שבע מאות ושבעים) עליך פרץ", "עלה הפורץ לפניהם".

ובכל זה ניתוסף הדגשה יתירה בתקופה האחרונה:

העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מ"בית רבינו" (770) הולכת ונמשכת וביתר שאת וביתר עוז גם לאחרי (עשר שנים האחרונות ב) חיים חיותו בעלמא דין, יותר מארבעים שנה (תש"י – תש"נ), באופן ד"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"²⁷, ונמצא, ש"בית רבינו" (770) הוא בבחינת "תלפיות", "תל שכל פיות פונים בו"²⁸, יותר מיובל שנים (ת"ש – תש"נ), "עד עולם"²⁹.

וענין זה מודגש עוד יותר כשרואים במוחש שהולך וניתוסף ביתר שאת וביתר עוז במספר בני"ש שבאים ל"בית רבינו", "ברוב עם הדרת מלך"³⁰ (כולל גם "מאן מלכי רבנן"³¹, ובפרט נשיא (מלך) הדור), ונעשה

23 אגדת בראשית ספס"ג. וראה ב"ר ספפ"ה ובפרש"י.

24 מיכה ב, יג.

25 ולהעיר, ש"בית משיח" בגימטריא "פרצת" (770). ודו"ק.

26 ויק"ר פכ"ט, יא. וראה ד"ה באתי לגני ה'ש"ית בתחלתו. ובארוכה – ד"ה זה תשי"א.

27 תבוא כט, ג.

28 ברכות ל, א.

29 שמואל"א א, כב ובפרש"י. ירושלמי ברכות פ"ד ה"א. וראה קידושין טו, א. מכילתא

ופרש"י משפטים כא, ו.

30 משלי יד, כה.

31 ראה גיטין סב, סע"א. זח"ג רנג, ב – ברע"מ.

גליות דכל בני", "בנערינו ובזקנינו בבנינו ובבנותינו"²⁶;

והולכים כולם ביחד לארצנו הקדושה, ולירושלים עיר הקודש, ולהר הקודש, ולביהמ"ק השלישי, ושם נעשה לפניך את קרבנות חובותינו תמידים כסדרם ומוספם כהלכתם"²⁷, כולל גם קרבנות של תודה ושמתה שיקריבו מן הסתם בקשר עם ה"קין" (נמי לכם) והגאולה, ובמכש"כ וק"ו וכו' מיהידי שיצא מבית האסורים.

ועוד והוא העיקר – שממשיכים ההתכנסות יחד כאן – בארץ הקודש, ובירושלים עיר הקודש, ושם גופא – בה"ציון" (הפנימיות²⁸) דירושלים – ביהמ"ק, (ושם גופא –) בקדש הקדשים, מקום הלוחות, כולל ובמיוחד – הלוחות ראשונות שניתנו למשה רבינו בתחילת המ"ם ימים ראשונים (ביום מ"ת).

– וישנם כל ענינים אלו ביחד עם השלשה האמורים לעיל: משה, ישראל בעש"ט, ודוד מלכא משיחא, ר"ת "מיד",

(ותיכף ו) מיד ממש, בגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

י"ט ב' של גליות רמו בשעת חדות מ"ת וחירות מאוה"ע (כמ"ש המג"א או"ח ר"ס תצד), אלא י"ט ב' של גאולה בכ"א כו'. ע"ש. ואכ"מ.

26 בא י, ט.

27 נוסח תפלת מוסף.

28 ראה לקו"ת דברים א, ב ואילך. רשימות

הצ"צ לתהלים (יהל אור) ע' תקעה. וש"ג. ובכ"מ.

ולפני זה – לפני דוד והבעש"ט – הרי חג השבועות קשור עם רועה ישראל השלישי – משה רבינו, "משה קיבל תורה מסיני"²² [שוה (מתן תורה) הוא הרי הטעם ע"ז שבעצרת בעינן נמי לכם], "גואל ראשון הוא גואל אחרון"²³ – ע"י משה (שקיבל תורה מסיני) נמשך הכה על ה"קין" (בגימטריא "נמי לכם") בגאולה האמיתית והשלימה.

ולהעיר ולהוסיף, שהראשיתיות דהשמות של שלשת הרועים (משה, ישראל, דוד) – הוא "מיד" (כמדובר לעיל), שוה מרמו על לשון חז"ל²⁴ – "מיד הן נגאלין", שהגאולה האמיתית והשלימה באה מיד, מיד בזמן גשמי דגשמיות העולם ("לכם").

ג. ויהי רצון, שתיכף ומיד יקויים בפועל ה"נמי לכם" – קץ וסיום הגלות. ובמילא ישנו הסיום דיום (הראשון ד) חג השבועות, ועאכו"כ ההמשך דיום השני דחג השבועות שנת "אראנו נפלאות" – בגאולה האמיתית והשלימה, כך, שבמקום שיהי' יו"ט שני של גליות – נעשה²⁵ מיד היום דקיבוץ

של דוד הוא העבודה ד"תחתונים יעלו לעליונים", וענינו של הבעש"ט – החיבור דירידת העליונים והעלאת התחתונים, ע"ש בארוכה.

22 אבות פ"א מ"א.

23 ראה שמו"ר פ"ב, ו. זח"א רנג, א. שער

הפסוקים פ' ויחי תו"א משפטים עה, ב.

24 ראה שבת קיח, ב. שהש"ר פ"ה, א (ב).

ועוד. רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

25 להעיר משו"ת חת"ס או"ח סו"ס קמה: לא

חג השבועות ב

תורה חדשה מאתי תצא

א. מהתירושים העיקריים בימות המשיח – כפס"ד הרמב"ם ש"באותן הימים תרבה הדעה והתכמה והאמת . . . שאותו המלך שיעמוד מזרע דוד (המלך המשיח) בעל חכמה יהי יתר משלמה, ונביא גדול הוא קרוב למשה רבינו, ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה"י, "ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישגו דעת בוראם כפי כח האדם".²

ובלשון חז"ל – מיסוד על הפסוק: "כי תורה מאתי תצא" שנאמר ביעודי הגאולה – "תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה מאתי תצא"⁴, "עתיד"⁵ הקב"ה להיות יושב . . . ודורש תורה חדשה שעתיד ליתן ע"י משיח".⁶

ויש לומר, שענין זה מרומז בדברי הרמב"ם שמלך המשיח, בעל חכמה יהי יתר משלמה ונביא גדול הוא . . . ולפיכך

ב. חידוש (גם) בהלכות התורה – כדאיתא במדרש⁷ בנוגע ללויתן ושור הבר, "כיצד הם נשחטים, בהמות נותן ללויתן בקרניו וקורעו ולויתן נותן לבהמות בסנפיריו ונותרו . . . זו שחיטה

משיחת יום ב' דחג השבועות* ה'תשנ"א. בענין תורה חדשה מאתי תצא. נדפס בסה"ש תנש"א ח"ב ע' 566 ואילך.

- 1) הלי' תשובה פ"ט ה"ב.
- 2) סוף הלי' מלכים.
- 3) ישעי' נא, ד.
- 4) ויק"ר פי"ג, ג.
- 5) יל"ש ישעי' רמז תכט.
- 6) וראה גם פי' הרד"ק ומצו"ד עה"פ: "כי המלך המשיח יורה כו".

(* בתור השתתפות ב"כניס תורה" שמתקיים באסטר"חג (וראה לקמן ס"ד).

- 7) ע"ז פ"ב סוף ה"ז.
- 8) פי' פני משה.
- 9) שה"ש א, ב.
- 10) פרש"י עה"פ.

11) ראה תניא אנה"ק סי"ט: "טעמי מצוות לא נתגלו . . . וגם באיהו מקומן שנתגלה ונתפרש איהו טעם המובן לנו לכאורה, אין זה הטעם המובן לנו לבדו תכלית הטעם וגבולו, אלא בתוכו מלוכש פנימיות ותעלומות חכמה כו".

12) ראה לקו"ת צו יז, א ואילך. שער האמונה פנ"ו ואילך. ועוד.

לירושלים (כנ"ל).

ויש להוסיף, שענין זה מרומז גם בשמו¹⁴ של "בית רבינו" שבדורנו:

"רבינו" – ב' שמותיו רומזים על הגאולה: שמו הראשון – יוסף – ע"ש "ביום ההוא יוסיף אדניי שנית ידו לקנות את שאר עמו אשר ישאר מאשור וממצרים גו' ומאיי הים גו' ואסך נדחי ישראל ונפוצות יהודה יקבץ מארבע כנפות הארץ"¹⁵, ושמו השני – יצחק – ע"ש הצחוק והשמחה ששלימותה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כמ"ש¹⁶ "אז ימלא שחוק פינו", "אז" דייקא, לעתיד לבוא¹⁷, כשיאמרו ליצחק (דוקא) "כי אתה אבינו"¹⁸.

ו"בית (רבינו)" – מספרו שבע מאות ושבעים¹⁹, וע"ש מספר זה נקבע שמו אשר יקראו ל"בית רבינו" בפי כל ישראל, "770"²⁰, שמספר זה הוא הגימטריא ד"פרצת", ע"ש "ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה"²¹, שרומז שמבית זה אורה יוצאה לכל ד' רוחות העולם, ובאופן של פריצת גדר, שכל ד' רוחות העולם מתעלים לדרגת ארץ ישראל ("עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"), כולל ובמיוחד שכל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם נקבעים בארץ ישראל ומתחברים לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, עליו נאמר²² "פרצת עליך

14) כידוע שהשם מורה על תוכנו ומהותו של הדבר הנקרא בשם זה (תניא שעהיה"א ספ"א. וראה בארוכה תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) ס"א וש"נ).

15) ישעי' יא, יא-יב.

16) תהלים קכו, ב.

17) משא"כ בזמן הגלות, ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז, שנאמר אז ימלא שחוק פינו" (ברכות לא, א).

18) ישעי' סג, טז. שבת פט, ב.

19) להעיר מהנהגת גדולי ישראל שלמדו רמזים והוראות בעבודת ה' גם מעניני חול כיו"ב (כמו מספר הקרון במרכבת המסע, שהו"ע עראי, ועאכו"כ בנוגע לבית קבוע), ובפרט בנדו"ד שהמספר נעשה שמו של הבית, כבפנים.

20) הן בלשון הקודש – שבע מאות שבעים, הן באידיש – זיבן זיבעציק, והן בלשון המדינה (אנגלית) – "סעווען סעווענטי".

21) ויצא כה, יד.

22) וישב לה, כט.

גאולתכם".

... יש לבאר כהנ"ל בנוגע ל"בית רבינו שבבבל" בדורנו זה – ביתו (בית הכנסת ובית המדרש) של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

... בדור זה, דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, מסיימים ומשלימים "מעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות"⁸ לעשות מארץ העמים ארץ ישראל גם במקום היותר תחתון דארץ העמים, חצי כדור התחתון (שבו לא הי' מתן תורה⁹), אשר, ע"י העלאת המקום היותר תחתון מעלים גם את כל שאר המקומות דארץ העמים¹⁰, וענין זה נעשה ע"י "בית רבינו" שבחצי כדור התחתון, שממנו אורה יוצאה לכל העולם, לעשות מהעולם כולו (עד לפנה הכי נדחת בקצוי תבל) ארץ ישראל, שזהו"ע ד"עתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות"¹¹, ו"עתידה ירושלים שתתפשט בכל ארץ ישראל"¹¹, שבה יוקבעו כל בתי כנסיות ובתי מדרשות שבכל העולם כולו מחובר לבית המקדש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, נשיא הדור, שהוא המשיח (גואלן של ישראל) שבדור, ועוד וג"ו עיקר, שהוא הנשיא דתורת החסידות¹², אשר, ע"י הפצתה חוצה ("יפוצו מעינותיך חוצה", עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בכל קצוי תבל) פועלים ביאת מלכא משיחא¹³.

ועפ"ז מובן גודל העילוי ד"בית רבינו" – "מקדש מעט" העיקרי בגלות האחרון, "שנסע מקדש וישב שם", ולכן "הרי הוא מקום המקדש גופי' דלעתידי", ולא עוד אלא שבו יתגלה מקדש העתיד, ומשם ישוב

(8) תניא רפ"ז.

(9) ראה אגרות-יקודש אדמו"ר מוהרי"צ ח"ב ע' תצב ואילך. וש"נ.

(10) "כמו בהגבהת כותלי בית שצריכים להתחיל להגבי' הקורה התחתון דוקא ואז ממילא יוגבהו העליונים הימנו, משא"כ אם הי' מתחיל מאמצע הכותל לא הי' מגבי' התחתונים" (תו"א בראשית ד, רע"א).

(11) ראה ספרי דברים בתחלתו. פס"ר פ' שבת ור"ח. יל"ש ישע"י רמז תקג.

(12) להעיר, שתורת החסידות היא בחי' היחידה שבתורה (ראה קונטרס ענינה של תורת החסידות), הקשורה עם בחי' היחידה שבישראל, נשמתו של משיח צדקנו (רמ"ז לזח"ב מ, ב. ועוד).

(13) אגה"ק דהבעש"ט – כש"ט בתחלתו.

כשירה היא (בתמי"), ולא כך תנינן¹³ הכל שוחטין ובכל שוחטין ולעולם שוחטין חוץ ממגל קציר והמגרה והשנים מפני שהן חונקין . . אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא, חידוש תורה מאתי תצא – חידוש בהלכות התורה ששחיטה כזו תהי' כשירה.

ג. וצריך להבין:

"דבר ברור ומפורש בתורה שהיא מצוה עומדת לעולם ולעולמי עולמים, אין לה לא שינוי ולא גרעון ולא תוספת, שנאמר¹⁴ את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרו לעשות לא תוסף עליו ולא תגרע ממנו, ונאמר¹⁵ והנגלות לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת, הא למדת שכל דברי תורה מצווין לנו לעשותן עד עולם, וכן הוא אומר חוקת עולם חוקת עולם לדורותיכם, ונאמר לא בשמים היא, הא למדת שאין נביא רשאי לחדש דבר מעתה"¹⁸.

ועפ"ז צריך ביאור בהענין ד"תורה חדשה מאתי תצא", "ע"י משיח" ש"נביא גדול הוא" – הרי כלל ש"לא בשמים היא"¹⁹, ו"אין נביא רשאי לחדש דבר"?

ובפרטיות יותר – הן בנוגע להתגלות טעמי וסודות התורה, והן (ועאכו"כ) בנוגע לחידוש בהלכות התורה:

(13) חולין טו, ב – במשנה.

(14) פ' ראה יג, א.

(15) נצבים כט, כח.

(16) אמור כג, כד.

(17) נצבים ל, יב.

(18) רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ט.

(19) ראה ב"מ נט, ב.

בנוגע להתגלות טעמי וסודות התורה – כיון שטעמים וסודות אלו אינם מתגלים ע"י הלימוד והיגיעה בפרד"ס שבתורה²⁰, כי אם, ע"ז ש"תורה חדשה מאתי תצא", "ע"י משיח" ש"נביא גדול הוא", ה"ז לכאורה גדל של "נבואה", ולא גדר של "תורה"²¹?

ובנוגע לחידוש בהלכות התורה – כיון שמפורש בתורה ששחיטה בסכין פגומה אינה כשרה, איך יתכן שלעתידי לבוא תהי' שחיטה זו מותרת, היפך הכלל שהתורה "אין לה לא שינוי כו', כל דברי תורה מצווין לנו לעשותן עד עולם, וכן הוא אומר חוקת עולם לדורותיכם, ונאמר לא בשמים היא"?

ד. ויובן בהקדם הביאור בחידושי תורה בזמן הזה, כמארו"ל²² "כל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש²³ הכל ניתן למשה מסיני" – "לחדש" דייקא, חידוש של התלמיד ותיק, וביחד עם זה, "ניתן למשה מסיני":

(20) כמו בפנימיות התורה שנתגלתה בזמן הזה – ש"רוב סודות התורה שהיא חכמת הקבלה וידיעת ה' גנוזים באגדות" (הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב ה"ג), "דברי חכמים שהסמיכום על מדרש הפסוקים שהן ההגדות" (שם פ"א ה"ד). וראה בארוכה שומר אמונים (להר"י אירגס) וויכוח ראשון.

(21) בביאור החילוק שביניהם – ראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 177 ואילך. וש"נ.

(22) ראה מגילה יט, ב. ירושלמי פאה פ"ב ה"ד. שמו"ר רפמ"ז. ויק"ר רפכ"ב. קה"ר פ"א, ט (ב). פ"ה ח (ב). ועוד.

(23) ולהעיר, ש"כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש הן בהלכות הן באגדות הן בנגלה הן בסתר . . ומחוייב בדבר" (תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א). וראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב ה"ב).

ע.

יש לומר – שהמקדש דלעתיד (ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים¹) יתגלה תחילה בהמקום "שנסע מקדש וישב שם"² בזמן הגלות ("בית רבינו שבבבל"³), ומשם יועתק למקומו בירושלים.

. . . ואולי יש לומר, שמרומז בלשון הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח⁴) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבנין המקדש הוא במקומו? ולאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב⁵ וממתין ומצפה לגאול את בני" ושכינה עמהן מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים (כמו "בי כנישתא דשף ויתיב"³, "שנסע מקדש וישב שם"), בתור הכנה למקדש העתיד, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובני" לירושלים).

. . . ואולי יש לומר, שמ"ש במדרש ש"בשעה שמלך המשיח בא עומד על גג בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם", קאי על גג בית המקדש דמקדש מעט שבחוץ לארץ⁷ שהוא במקום המקדש בירושלים ("שנסע מקדש וישב שם"), כי, לאחרי שמקדש העתיד יתגלה וירד למטה לא יהי צורך להשמיע לישראל "הגיע זמן

במתן-תורה ניתנו למשה כללי התורה²⁴ שעל ידם יודעים, לסבור סברות בהלכות ולפלפל בהן בקושיות ופירוקים לירד לעומק הסברות וטעמי ההלכות להבין דבר מתוך דבר ולדמות דבר לדבר ולחדש חידושי הלכות. . . וכן בדרשות ההגדות להתבונן מתוכם מוסר השכל לידע את ה'. . . כי רוב סודות התורה שהיא חכמת הקבלה וידיעת ה' גנוזים באגדות²⁵. ולכן: מצד זה שהתלמיד ותיק התייגע בשכלו למצוא ולגלות דבר זה (ע"פ כללי התורה), ה"ז חידוש שלו; ומצד זה שמציאת וגילוי ה"חידוש" נעשית ע"פ כללי התורה שניתנו למשה בסיני, ה"ז כולל (בהעלם) בתורה וניתן למשה מסיני.

ועד"ז יש לומר בנוגע ל"תורה חדשה" שתתגלה לעתיד לבוא – שבמתן-תורה (שהו"ע חד-פעמי, שהרי לא יהי עוד הפעם מתן-תורה²⁶) ניתנו כל עניני התורה כולה, גם הענינים ד"תורה חדשה מאתי תצא" שיתגלו ע"י משיח, טעמי וסודות התורה שניתנה כולה (יחד עם "סוד טעמי" ומסתר צפונותי") למשה מסיני, וכלולים בהעלם בתורה שניתנה למשה מסיני, אלא שיש חילוק יסודי ועיקרי בין החידושים שמתגלים ע"י תלמיד ותיק בזמן הזה ל"תורה חדשה" שתתגלה לעתיד לבוא:

א) בנוגע להתגלות טעמי וסודות התורה ע"י הקב"ה, "מאתי תצא" – אף שדרגת התורה שאינה יכולה להתגלות ע"י האדם אלא ע"י הקב"ה בעצמו ("מאתי") היא שלא בערך כלל לשכלו של האדם למטה, והתורה "לא בשמים היא", הרי עז"נ "תורה חדשה מאתי תצא" ("תצא" דייקא, ולא "תנתן" וכיו"ב), שתצא מן השמים ("מאתי")

24 ראה שמו"ר פמ"א, ו: "וכי כל התורה למד משה כו' אלא כללים למדוהו כו'" וראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 252 ואילך. (וש"ו).

25 לשון אדה"ז בהל' ת"ת שם.

26 סה"מ תרנ"ו ע' שנו. המשך תרס"ו ע' כג.

תקמו. תער"ב ח"א ע' שסו. סה"מ עטר"ת ע' רצא.

תרפ"ה ע' קצט. תש"ט ע' 57. ועוד.

27 קה"ר פ"יא, ה. ועד"ז שם רפ"ב.

1 פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

2 ערוך ערך שף (הובא בחדא"ג מהרש"א מגילה כט, א).

3 מגילה כט, א.

4 ספ"א.

5 ראה סנהדרין צה, א: "יתב אפיתחא דרומי".

6 יל"ש ישעי' רמז תצט.

7 ועפ"ז יומתק הדיוק "עומד על גג בית המקדש" – ש"גגות . . . לא נתקדשו" (רמב"ם הל' ביהב"ח פ"ו ה"ז), שרומז על חו"ל בערך לקדושת א"י.

ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אם זה מצב דלילה, "הבאים מצרימה"), כך שהרגע האחרון דהגלות והנקודה האחרונה דהגלות נעשים רגע ראשון ונקודה ראשונה דגאולה,

ומ"ימי חייד" בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אם הוא כבר למעלה משבעים שנה וכיו"ב), עובר כאו"א מישראל מיד – בתכלית השלימות, "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין"⁴, בהמשך ד"כל ימי חייד" בימות המשיח, וחיים נצחיים שיהיו אז.

ובנוגע לפועל הכוונה היא, שהעבודה דבנ"י עתה צריכה להיות "להביא לימות המשיח", גלות כבר תיכף בפועל איך שהמצב ד"הבאים מצרימה" בגלות הוא באמת מצב ד"גאולת ישראל", עי"ז שמתכווננים בעצמם ומכינים אחרים למצב ד"ימות המשיח".

כולל ובמיוחד – בקשר עם יום ההילולא דהרמב"ם – ע"י שמתחזקים ומוסיפים בלימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – בספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, בשני הפרקים האחרונים דהלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

ונוסף ללימודו בזה, להשפיע גם על עוד בנ"י מסביבתו, אנשים נשים וטף, באופן ד"והעמידו תלמידים הרבה"⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, שלאחר שישנו כבר "המלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה" – שאז "בחזקת שהוא משיח" – שכבר יהי' מיד "משיח בודאי", עי"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו".

ותבוא למטה בארץ, בהבנה והשגה דשכל האדם.

ויש לומר, שהיציאה מן השמים ("מאתי תצא") לבוא למטה בארץ מודגשת בהתגלות ה"תורה חדשה" ע"י מלך המשיח, שעם היותו "נביא גדול הוא", יהי' גם "בעל חכמה . . יתר משלמה ("החכם מכל האדם"²⁸) . . ולפיכך ילמד כל העם", היינו, שהתורה חדשה שתתגלה אצלו באופן של נבואה תומשך ותתלבש גם בחכמת בשר ודם, והוא "ילמד כל העם", ש"יהיו חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם", היינו, שגם הענינים הכי נעלים ד"תורה חדשה" יהיו מושגים וחדורים בשכל האדם²⁹.

ב) ובנוגע להחידוש בהלכות התורה (היתר שחיטת שור הבר בסנפיריו של הלוייתן) – אולי יש לומר, שהחידוש הוא שדיני שחיטה שבתורה (שיהיו גם לעתיד לבוא³⁰) לא נאמרו מלכתחילה על שחיטה מיוחדת זו:

ובהקדם המבואר במפרשים³¹ שהיתר

(28) ע"פ מ"א ה, יא.

(29) ועפ"ו יומתק הצורך בהוספה "כפי כח האדם" (אף שע"ז מתמעטת לכאורה ההפלאה דהשגת דעת בוראם) – כיון שבלאה"כ אין זה מתאים עם הכלל שהתורה "לא בשמים היא".

(30) ראה גם תניא אגה"ק שם (קמג, א): "איך אפשר שלימות המשיח לא יצטרכו לידע הלכות איסור והיתר . . כי איך ישחטו הקרבנות וגם חולין אם לא ידעו הלכות דרסה וחלדה ושהי' הפוסלים השחיטה ופגימת הסכין, וכי יולד איש בטבעו שיהא שוחט בלי שהי' ודרסה וגם הסכין תהי' בריאה ועומדת בלי פגימה לעולם ועד".

(31) חידושי הרד"ל לויק"ר שם. חידושי מהר"ן חיות לחולין סו, ב. ולגדה סא, ב. וש"נ.

שחיטה זו הוא באופן דהוראת שעה, אבל, ענין זה אינו בגדר "תורה חדשה", שהרי "למדנו מחכמים ראשונים מפי השמועה בכל אם יאמר לך הנביא עבור על דברי תורה . . שמע לו (חוץ מע"ז), והוא שיהי' הדבר לפי שעה"³².

ויש לומר, שהיתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן אינו ככל הוראת שעה, כי אם "חידוש תורה" (ש"מאתי תצא") שדיני שחיטה שבתורה לא נאמרו מלכתחילה על שחיטה זו.

[ויש להוסיף, שמצינו דוגמתו גם בהוראת שעה – כמ"ש הרגז'ובי³³ בנוגע להוראת שעה דאליהו בהר הכרמל שנלמדת ממ"ש³⁴, "השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה", אבל אתה מעלה בכל מקום שיאמר לך הנביא כדרך שהעלה אליהו בהר הכרמל"] דלכאורה מהו הצורך בלימוד מיוחד נוסף על כללות הלימוד דהוראת שעה ממ"ש³⁵, "אליו תשמעון", אפילו אומר לך עבור על אחת מכל מצות שבתורה . . הכל לפי שעה שמע לו³⁶], שהחידוש בזה ש"אין עליו שם שחוטט חוץ כלל והוה קרבן", היינו, שאין זה היתר לעבור על האיסור דשחוטט חוץ, כי אם שבזה לא נאמר מלכתחילה האיסור דשחוטט חוץ³⁷, וי"ל

(32) רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ט ה"ג.

(33) צפע"ג עה"ת עה"פ. וש"נ. וראה בארוכה לקו"ש חיד"ע' 70 ואילך.

(34) פ' ראה יב, יג.

(35) שופטים יח, טו.

(36) יבמות 3, ב. ספרי עה"פ.

(37) דוגמא לדבר: התלוק בין היתר חילול שבת בפיקוח נפש, "אמרה תורה חזל עליו שבת אחת כו" (שבת קנא, ב. וש"נ), שלפי שעה התירה התורה לחזל השבת, להקרבת שני כבשים

און נוסף צו דעם אייגענעם לימוד בזה, זאל מען זען אויך משפיע זיין אויף אנדערע אידן ארום זיך, אנשים נשים וטף, באופן פון ״והעמידו תלמידים הרבה״⁶, ומהם יראו וכן יעשו רבים.

ויהי רצון, אז דורך דער עצם החלטה בדבר זאל מען תיכף ומיד באקומען דעם שכר, דער קיום בפועל פון דברי הרמב"ם בסיום ספרו⁷, אז לאחרי וואס מ'האט שוין דעם ״מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו״. ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה' – וואס ער איז ״בחזקת שהוא משיח״ – זאל ער שוין גלייך ווערן ״משיח בודאי״, דורך דעם וואס ״עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל״. ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו״.

(משיחות ש"פ שמות, כ"א טבת תשנ"ב)

כמדובר ריבוי פעמים דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שנוסף ע"ז שכבר ״כלו כל הקיצין״¹, כבר עשו בני תשובה, וסיימו הכל, כולל גם – ״לצחצח הכפתורים״, וצריך רק שהקב"ה יפתח את עיניהם של בני שיראו שהגאולה האמיתית והשלימה כבר ישנה, ויושבים כבר לפני שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

מזה מובן . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי שכבר סיימו הכל (כנ"ל), ישנה הבטחה גמורה בתורה, שבטח יהי ״(תזכור יום צאתך ממצרים) כל ימי חיך . . להביא לימות המשיח״³,

ובפשטות – שלא זקוקים להפסק ח"ו בין ״כל ימי חיך״ ו״ימות המשיח״ (כמו שהי' אצל בני בכל הדורות שלפני דורנו זה), אלא ״כל ימי חיך״ דכאו"א מישראל, חיו הגשמיים כנשמה בגוף, כוללים בפשטות (גם) ״ימות המשיח״ בלי הפסק, מכיון שהגאולה באה תיכף

שעד"ז יהי' החידוש דהיתר שחיתת שור הבר בסנפירי הליתן – שהקב"ה יגלה ״חידוש תורה״ (חידוש שאינו יכול להתגלות בזמן הזה ע"י תלמיד ותיק, כי אם ע"י הקב"ה) שדיני שחיתת לא נאמרו מלכתחילה על שחיתת [זו].

ואף שחידוש זה שאינו יכול להתגלות ע"י תלמיד ותיק שלומד ע"פ כללי התורה, כי אם ע"י הקב"ה, אינו בכלל התורה ש, לא בשמים היא³⁸ – יש לומר, שהמלך המשיח (ש, בעל חכמה יהי' יתר משלמה) יבאר וילמד ה, חידוש תורה ב, בית דין הגדול

ו. וכיון שב' ענינים אלו – החידוש בהתגלות טעמי וסודות התורה, והחידוש בהלכות התורה (היתר שחיתת שור הבר בסנפירי הליתן) – הם ב' פירושים ב, תורה חדשה, מסתבר לומר, שיש קשר ושייכות ביניהם⁴¹, היינו, שהחידוש בהלכות התורה שייך ובא כתוצאה מהתגלות טעמי וסודות התורה.

וצריך ביאור:

מהי השייכות דה, חידוש תורה שדיני שחיתת לא נאמרו בנוגע לשחיתת שור הבר בסנפירי הליתן להתגלות הטעמים והסודות שבתורה, שלכן יתגלה חידוש זה לעתיד לבוא דוקא, כש, תורה חדשה מאתי תצא, כשיתגלו ״סוד טעמי ומסתור צפונותי״?

ז. ויש לבאר זה בהקדמת דוגמא להנ"ל – שינוי בהלכות התורה לעתיד לבוא שקשור עם דרגא נעלית יותר

ביום השבת, שאין זה דחי' או היתר דחילול שבת, אלא שהדין ד, מחללי" לא נאמר מלכתחילה בנוגע להקרבת שני כבשים וראה בארוכה לקו"ש חט"ז ע' 237 ואילך. וש"ג.

38 ויתירה מזה: אפילו בענין שנחלקו חכמי ישראל (שב' הסברות הם בשכל האדם שלומד ע"פ כללי התורה) יש חילוקי דעות אם אפשר לסמוך על הודעה משמים (בת קול, וכיו"ב) שאומרת שהלכה כפלוני. וראה לקמן ס"ו.

ולמעשה מפלוגתת הפוסקים בהסוגיא ד, קא מיפלגי במתיבתא דרקייעא כו" (ב"מ פו, א) אם ההלכה היא כהקב"ה שאומר טהור – כמ"ש רבינו הוקן בלקו"ט ס"פ תוריע: ״הרמב"ם ספ"ב מהט"ז פסק כהמתיבתא דספיקו טמא, וכתב הכ"מ משום דת"ק ור' יהושע פליגי בזה ספ"ד דנגעים, והלכה כת"ק, ואע"ג דקוב"ה אומר טהור, לא בשמים היא כו', אמנם בהר"ש ספ"ד דנגעים משמע דהלכה כר' יהושע משום דקוב"ה אמר טהור, ומבאר, שדרגתו של רבה בר נחמני שאמר ״אני יחיד בנגעים״, למעלה מרוב החכמים שבדורו, שייכת לדרגת התורה כפי שהיא אצל הקב"ה, וההלכה בתורה (ש, לא בשמים היא) כדעת הרוב, אחרי רבים להטות, ולכן פסק הרמב"ם כת"ק, והר"ש פסק כר' יהושע, ד, י"ל דהכא שאני, דאין זה דומה להא דאחרי רבים להטות, דהיינו דוקא בפלוגתא דחכמי המשנה זע"ז, אבל הכא שאני דקוב"ה אומר טהור. ואכ"מ.

39 רמב"ם ריש הל' ממרים.

40 לשון הרמב"ם שם הל' ב.

41 כידוע הראי' מ, שעטנו" – ראה לקו"ש

ח"ג ע' 782 וש"ג.

6 אבות פ"א מ"א.

7 הל' מלכים ספי"א.

מ'האט שוין אלץ פארענדיקט (כנ"ל), האָט מען די הבטחה גמורה אין תורה, אַז עס וועט זיכער זיין "תזכור את יום צאתך מארץ מצרים) כל ימי חיך". להביא לימות המשיח³,

ובפשטות – אַז מ'דאַרף ניט אַנקומען צו אַ הפסק ח"ו צווישן "כל ימי חיך" און "ימות המשיח" (ווי דאָס איז געווען באַ אידן בכל הדורות שלפני דורנו זה), נאָר "כל ימי חיך" פון יעדער איד, זיינע חיים גשמיים אַלס נשמה בגוף, זיינען כולל בפשטות (אויך) "ימות המשיח" בלי הפסק, וואָרום די גאולה קומט תיכף ומיד ממש ברגע זה ובמקום זה (אפילו אויב דאָס איז אַ מצב פון לילה, "הבאים מצרימה"), אַזוי אַז דער רגע האחרון פון גלות און די נקודה אחרונה פון גלות ווערט דער רגע ראשון און נקודה ראשונה פון גאולה,

און פון "ימי חיך" בזמן הזה ובמקום הזה, בלי שום הפסק כלל ח"ו (אפילו אויב ער איז שוין עלטער פון שבעים שנה וכיו"ב), גייט יעדער איד גלייך איבער – בתכלית השלימות, "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין"⁴, אין דעם המשך פון "כל ימי חיך" בימות המשיח, און חיים נצחיים וואָס וועט דעמולט זיין.

ובנוגע לפועל מיינט עס, אַז די עבודה פון אידן איצטער דאַרף זיין "להביא לימות המשיח", צו שוין גלייך מגלה זיין בפועל ווי דער מצב פון "הבאים מצרימה" אין גלות איז באמת אַ מצב פון "גאולת ישראל", דורך דעם וואָס מ'גרייט זיך אַליין און מ'גרייט צו אַנדערע צו דעם מצב פון "ימות המשיח".

כולל ובמיוחד – בקשר מיט דעם יום ההילולא פון דעם רמב"ם – דורך מחזק זיין און מוסיף זיין אין לימוד ספר משנה תורה להרמב"ם . . ובפרט – אין ספר הרמב"ם עצמו – הלכות מלך המשיח⁵, אין די לעצטע צוויי פרקים פון הלכות מלכים בסיום ספר משנה תורה.

(3) ברכות יב, ב.

(4) ויק"ר פל"ב, ה. וש"נ.

(5) כ"ה הכותרת בדפוס ויניצאה רפד. שי.

בתורה – בנוגע לפלוגתות דב"ש ובה:

איתא בגמרא⁴², "שלש שנים נחלקו ב"ש וב"ה, הללו אומרים הלכה כמותנו והללו אומרים הלכה כמותנו, יצאה בת קול ואמרה אלו ואלו דברי אלקים חיים הן והלכה כב"ה".

ואף ש"אין משגיחין בבת קול", כיון שהתורה "לא בשמים היא"⁴³ – הרי, ההלכה כב"ה היא מפני ש"ב"ה⁴⁴ הוּו רובא, ולא הוצרכו בת קול אלא משום דב"ש הוּו חריפי טפ"י" (מחדדי טפ"י"⁴⁴), כלומר, כשה"בת קול" באה לחלוק על דברי תורה⁴⁵, "אין משגיחין בבת קול" כיון שהתורה "לא בשמים היא", אבל כשה"בת קול" באה להכריע במקום של ספק, כבפלוגתא דב"ש וב"ה, שע"פ הכלל ד"אחרי רבים להטות"⁴⁶, צ"ל הלכה כב"ה שהם הרוב, אלא שנסתפקו בדבר מפני שב"ש היו חריפים יותר מב"ה, סומכים על ה"בת קול" כיון שאין זה נגד כללי התורה⁴⁷.

ובהקדם כללות הביאור בהפלוגתות שבתורה – כדאיתא בגמרא⁴⁸, "דברי חכמים כדרבנות גו' בעלי אסופות

ניתנו מרועה אחד⁴⁹. . אלו תלמידי חכמים שיושבים אסופות אסופות ועוסקין בתורה, הללו מטמאין והללו מטהרין הללו אוסרין והללו מתירין הללו פוסלין והללו מכשירין, שמא יאמר אדם האיך אני למד תורה מעתה, תלמוד לומר כולם ניתנו מרועה אחד א"ל אחד נתנן פרנס אחד אמרן מפי אדון כל המעשים ברוך הוא, דכתיב⁵⁰ וידבר אלקים את כל הדברים האלה", וכדאיתא במדרשו⁵¹, "על כל דבר ודבר . . הי' אומר לו (הקב"ה למשה) מ"ט פנים טמא ומ"ט פנים טהור, אמר משה רבש"ע מתי נעמוד על בירורן של דברים, א"ל הקב"ה אחרי רבים להטות, רבו המטמאין טמא רבו המטהרין טהור" – (שכו"כ מ)עניני התורה כפי שהם מצד עצמם (חכמתו של הקב"ה) יכולים להיות בב' אופנים הפכיים⁵², ושניהם אמת, "אלו ואלו דברי אלקים חיים"⁵³, וההכרעה בזה היא ע"פ דעתם ושכלם של חכמי ישראל⁵⁴, כדעת הרוב, כפי ראות עיניהם" (אין לו לדיין אלא מה

(49) קהלת יב, יא.

(50) יתרו כ, א.

(51) ירושלמי סנהדרין פ"ד ה"ב. מדרש תהלים

יב, ז. ועוד.

(52) וכפי שרואים ששכל א' יכול להביא ב' מדות הפכיות, ולדוגמא: "כל יצר מחשבות לבו רק רע וגו' אמחה את האדם גו'" (בראשית ו, ה'ז), "כי יצר לב האדם רע מנעוריו ולא אוסיף עוד להכות גו'" (נח ח, כא) – שאותו הטעם שהי' תחילה לחוב נהפך לזכות.

(53) ובדברים שבעיני וסברא אין נביא עדיף מחכם, ואלף נביאים כאליהו ואלישע, ואלף חכמים ואחד, הלכה כחכמים, שנאמר אחרי רבים להטות (הקדמת הרמב"ם לפיה"מ ד"ה והחלק השני בסופו).

(42) עירובין יג, ב.

(43) תוד"ה כאן – עירובין ו, סע"ב. וראה

תוד"ה רבי יהושע – יבמות יד, א. תוד"ה לא

בשמים – ב"מ נט, ב.

(44) יבמות שם.

(45) ככב"מ שם, בנוגע להפלוגתא דר'

אליעזר וחכמים, שהבת קול אמרה שהלכה כדעת היחיד, היפך הכלל בתורה שהלכה כרבים.

(46) משפטים כג, ב. רמב"ם הל' סנהדרין

רפ"ח.

(47) פרטי הדעות בזה – ראה אנציק'

תלמודית ערך בת קול. וש"נ.

(48) תגיגה ג, ב.

הוספה

בשורת הגאולה

נז.

דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות והוא הוא דור הראשון של הגאולה – כהודעת והכרות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, יוסף שבדורנו (ע"ש יוסף הראשון שהודיע והכריז ש"אלקים פקד יפקוד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב"1), שכבר נשלמו כל מעשינו ועבודתינו, וכבר כלו כל הקיצין וכבר עשו תשובה, וכבר נסתיימו כל ההכנות ובאופן ד"הכנה רבתי", והכל מוכן לסעודה² דלעתיד לבוא, לויתן ושור הבר³ ויין המשומר⁴.

(משיחות עשרה בטבת (יהפך לשמחה), ושי"פ ויחי, י"ד טבת תשנ"ב)

- (1) פרשתנו נ, כד.
- (2) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ג מט"ו. סנהדרין לה, א ובפרשי"י.
- (3) ראה ב"ב עה, א. ויק"ר פי"ג, ג.
- (4) ברכות לד, ב. ושי"נ.

נח.

מ'האט שוין גערעדט מערערע מאָל דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אַז נוסף אויף דעם וואָס ס'איז שוין „כלו כל הקיצין"1, האָבן אידן שוין תשובה געטאָן, און מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, כולל אויך – „צופוצן די קנעפלעך", און מ'דאַרף נאָר האָבן אַז דער אויבערשטער זאָל אויפגעפּענען די אויגן פון אידן זיי זאָלן זען ווי ס'איז שוין דאָ די גאולה האמיתית והשלימה, און מ'זיצט שוין באַ דעם שולחן ערוך, בסעודת לויתן ושור הבר² וכו' וכו'.

דערפון איז פאַרשטאַנדיק . . . בדורנו זה ובזמננו זה, לאחרי וואָס

- (1) סנהדרין צז, ב.
- (2) ראה ב"ב עד, ב ואילך. פסחים קיט, ב. ועוד.

שעיניו רואות⁵⁴) בכל דבר ודבר לפי עיניו⁵⁵.
וזהו גם ההסברה בהפלוגות דב"ש וב"ה, שבריווי ההלכות שנחלקו בהם נוטים ב"ש לחומרא וב"ה לקולא – כיון שבאותם עינים שבהם יש פנים לכאן ולכאן, לחומרא או לקולא, נטיית שכלם (בטבע בריאתם, שנעשית ע"פ שרש נשמתם למעלה) היא (בדרך כלל⁵⁶) באופן שזה נוטה לחומרא וזה לקולא, וזהו הצד השווה והנקודה המשותפת בהפלוגות שביניהם. וההכרעה בזה – כדעת הרוב, „אחרי רבים להטות", ובמקום שיש ספק בהכרעת הרוב משום שהמיעוט „מחדדי טפי", סומכים על ה"בת קול".

(59) כמו בזמן הזה – בהדברים ש, נמנו ורבו ב"ש על ב"ה", „באו למנין ונמצאו של ב"ש מרובין" (שבת יג, ב (כמשנה) ובפרשי"י, ועד"ז בהדברים ש, חזרו ב"ה להורות כדברי ב"ש" (ראה לדוגמא עדיות פ"א מ"ב-יד. ועוד).
(60) ובמכ"ש וק"ו מזה ש"ב"ד גדול שדרשו באחת מן המדות כפי מה שנראה בעיניהם שהדין כך (שבעינינו כאלו פליגי ב"ש וב"ה) ודנו דין, ועמד אחריהם ב"ד אחר ונראה לו טעם אחר לסתור אותו, הרי זה תוסר ודן כפי מה שנראה בעיניו, שנאמר (שופטים יז, ט) אל השופט אשר יהי בימים ההם, אינך חייב ללכת אלא אחר בית דין שבדורך". ועאכו"כ כשהב"ד שעמד אחריהם „גדול מן הראשונים בחכמה ובמנין", שאו יכול

והנה, כלל זה ש„הלכה כב"ה", ועד ש„ב"ש במקום ב"ה אינה משנה"⁵⁷, אינו אלא בזמן הזה, אבל לעתיד לבוא תהי' הלכה כב"ש⁵⁸.

ויש לומר הביאור בזה – דלכאורה, כיון שנפסקה הלכה כב"ה, כדעת הרוב,

(* ומסתבר לומר, שהב"ד גדול דלעתיד לבוא יהי' גדול מכל בתי דינים שבכל הדורות שלפניו בחכמה ובמנין, דכיון שלעתיד לבוא „יהיו כל ישראל חכמים גדולים", יהי' מנין חכמי הדור שמסכימים ומקבלים דברי הב"ד (כדברי הרמב"ם (שם ה"ב) בפירוש „גדול במנין") גדול יותר ממנין חכמי הדור שקיבלו דברי הב"ד בכל הדורות שלפניו ואלו שיבחרו מכל ישראל (שיהיו חכמים גדולים) לב"ד הגדול בודאי יהיו חכמים הכי גדולים, יותר מהדורות שלפניו ועאכו"כ שראש הישיבה, אב בית דין, הנשיא שנעמד תחת משה רבינו - מלך המשיח - יהי' מופלג בחכמה יותר מכל האב"ד בדורות שלפניו, (כדברי הרמב"ם בפיהמ"ש (עדות פ"א מ"ה) בפירוש „גדול בחכמה", כולל גם משה רבינו, שהרי משיח ילמד תורה גם עם התנאים ואמוראים כו' ומשה רבינו (ראה לקו"ת שבהערה 12. ובכ"מ).

(54) סנהדרין ו, סע"ב. ושי"נ. רמב"ם ה' סנהדרין פכ"ג ה"ט.
(55) וגם ע"פ המבואר בכ"מ (ביאורו לאדהאמ"צ וישלח כ, ב) שתנאים ואמוראים הגדולים היו מביטים בהלכות התורה כפי שהם למעלה, ולפי זה היו פוסקים ההלכה – י"ל שזהו לאחרי שראיתם למעלה ירדה ונתלבשה בשכל האנושי, שלכן, אין זה בסתירה להכלל ש„לא בשמים היא".
(56) מלבד מיעוט דברים שהם מקולי ב"ש ומחומרי ב"ה (ועדות פ"ד"ה), מצד ההתכללות שבכל עיני קדושה.
(57) ברכות לו, ב. ושי"נ.
(58) ראה מד"ש לאבות פ"ה מ"ט. מק"מ לוח"א יו, ב. לקו"ת קרח נד, סע"ב ואילך. תוספות חדשים לאבות בתחלתו.

מבואר בדרושי חסידות¹⁴⁸ החילוק שבין לוייתן לשור הבר בעבודת האדם, שלוייתן שמקומו בים, עלמא דאתכסייא, מורה על העבודה ברוחניות ביתוד יחודים עליונים וכו', ושור הבר שנמצא ביבשה, עלמא דאתגלייא, מורה על העבודה בגשמיות בכירור העולם. ויש בזה מה שאין בזה: העבודה ברוחניות (לוייתן) היא באופן של העלאה למעלה, שמשגיגים אורות נעלים ביותר, אבל אין בה השלימות והמשכה למטה, ואילו העבודה בגשמיות היא באופן של המשכה למטה, אבל אין בה מעלת האורות הנעלים יותר. ולעיתים לבוא יתחברו ב' המעלות יחדיו – שגם למטה יומשכו ויתגלו האורות הנעלים ביותר, עי"ז שהלוייתן ישחוט ויעלה («אין ושחט אלא ומשך») השור הבר, היינו, שתתגלה מעלת האורות העליונים (העליוני שע"י הלוייתן) בעניני העבודה למטה (שור הבר).

היינו, ששחיטת שור הבר היא תוכן

(148) ראה לקו"ת ר"פ שמיני, ובכ"מ.

(149) ישע"י י"א, ט.

(150) רמב"ם בסיום וחומם ספרו, משנה תורה.

ובטעם הדבר שלעתיד לבוא ישתנה שיקול הדעת דחכמי ישראל לנטות לדעת ב"ש – יש לומר, ע"פ דברי הגמרא ש"ב"ש מחדדי טפ"י, שמעלתם בחכמת התורה גדולה ממעלת ב"ה, אלא, שבזמן הזה אין הלכה כמותם כיון שרוב חכמי ישראל שמכריעים ההלכה ע"פ דעתם לא הגיעו למעלה זו, וע"ד מארו"ל⁶² שלא קבעו הלכה כר"מ אף ש"אין בדורו... כמותו", משום ש"לא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו"⁶¹, משא"כ לעת"ל ש"היהו כל ישראל (ועאכו"כ אלו שיבחרו מכל ישראל לב"ד הגדול שבירושלים) חכמים גדולים", תהי' אצל רובם (ואולי אצל כולם) מעלת החכמה דב"ש ש"מחדדי טפ"י", ולכן יפסקו ע"פ כללי התורה כדעת ב"ש.

לבטל גם גזירה או תקנה ומנהג** שפשט בכל ישראל (רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"א-ב). ולהעיר מיומא פ, א: „שמא יבוא בית דין אחר וירבה בשיעורין“, „שמא יבנה בית המקדש בימיו ויתחדש בית דין ותתחדש הלכה כו" (פרש"י שם).

(61) והוה הטעם ש"קא מיפלגי במתיבתא דרקייעא... הקב"ה אומר כו' וכולהו מתיבתא דרקייעא אמרי כו" (ראה לעיל הערה 38) – דלכאורה, כששומעים שהקב"ה אומר כך, איך אומרים דלא כהקב"ה – אלא שכיון שהפס"ד שלהם צ"ל ע"פ דעתם, לכן, כשלא השיגו בדעתם הטעם של הקב"ה, הוכרחו לפסוק כפי שמתקבל בדעתם (ראה לקו"ת תוריע כד, ב ואילך).

(**) מלבד דברים שראו ב"ד לגזור ולאסרם לעשות סג (שם ה"ג), כדאיתא בגמרא (ע"ז לו, א) „בכל יכול לבטל בית דין דברי בית דין חבירו חוץ משמונה עשר דבר (ב"ש וב"ה יחד נמנו וגזרו עליהם בפ"ק דשבת), שאפילו יבוא אליהו ובית דינו אין שומעין לו“.

ונמצא, שלעתיד לבוא יהי' שינוי בהלכות התורה ע"פ טבע שכל האדם כתוצאה מדרגא נעלית יותר בלימוד התורה, וע"י זה במקום הלכה כב"ה תהי' הלכה כב"ש, בגלל וע"י שיתוסף בחכמת התורה כדרך ב"ש ש"מחדדי טפ"י" – ע"ד ובדוגמת היתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן כש"תורה חדשה מאתי תצא“.

ה. ובביאור הקשר והשייכות דב' הענינים הנ"ל שיתחדשו לעתיד לבוא – הלכה כב"ש (ש"מחדדי טפ"י), והיתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן (כיון ש"תורה חדשה מאתי תצא") – צריך להבין:

א) החידוש שהלכה כב"ש הוא לחומרא, לאסור את המותר, שדבר שהי' מותר בזמן הזה כדעת ב"ה המתירים, יהי' אסור לעתיד לבוא כדעת ב"ש המחמירים, ואולי בשחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן החידוש הוא לקולא, שהקב"ה יתיר שחיטה זו שאינה כשירה בזמן הזה?

ב) איך יתכן שדוקא לעתיד לבוא יתחדשו כו"כ איסורים וחומרות דב"ש (במקום ההיתרים והקולות דב"ה בזמן הזה), בה בשעה שלעתיד לבוא לא יהי' צורך באיסורים וחומרות (ועאכו"כ שלא יהי' צורך לחדש איסורים וחומרות) שענינם לשלול האפשרות ונתנת-מקום לענין בלתי-רצוי, כיון שלעתיד לבוא יבטלו הענינים הבלתי-רצויים, כמ"ש⁶² „את רוח הטומאה אעביר מן הארץ“, ולא יהי' אלא הוספה וחידוש בקדושה, החל

(62) זכרי' יג, ב.

מכללות הענין ד"תורה חדשה מאתי תצא?"

מקלט הוא אומרי⁷¹ אם ירחיב ה' אלקיך את גבולך ויספת לך עוד שלש ערים וגו', ומעולם לא הי' דבר זה, ולא צוה הקב"ה לתוהו⁷², ועכצ"ל, שציווי זה יתקיים בימות המשיח, שאז תהי' הוספה (ושלימות) במצות ערי מקלט.

ונתבאר בארוכה במק"א⁷³ שבהוספת הראי' מערי מקלט מודגש שביאת המשיח הו"ע המוכרח גם מצד מצוות התורה (נוסף על כללות הענין ש"התורה העידה עליו"), שקיום מצות ערי מקלט בשלימות (ויספת לך עוד שלש ערים) תהי' כש"ירחיב ה' אלקיך את גבולך" בימות המשיח, וכיון שהבטחת הגאולה היא פרט וגדר במצוות התורה, נעשה בה תוקף הנצחיות דמצוות התורה, כמ"ש הרמב"ם בסיום הענין, ועיקר הדברים ככה הן, שהתורה הזאת חוקי' ומשפטי' לעולם ולעולמי עולמים, ואין מוסיפין עליהן ולא גורעין מהן⁷⁴ ("מצוה עומדת לעולם ולעולמי עולמים, אין לה לא שינוי ולא גרעון ולא תוספת", כנ"ל ס"ג).

ויש לומר, שבהדגשת ענין הגאולה כפרט וגדר במצוה שבתורה ש"אין לה . . . הוספה" ע"י הוספה בהמצוה בימות המשיח, כלשון הכתוב, ויספת לך עוד שלש ערים גו'⁷⁵, מרומז שבכל מקום

71 שופטים יט, ח"ט.

72 לקו"ש ח"ח ע' 280 (לקמן ע' 178). חל"ד ע' 114 ואילך.

73 כולל גם שתוקף הנצחיות הוא ולא רק בתוכנו הרוחני, אלא גם כפשוטם של דברים - כהמשך דברי הרמב"ם (בדפוסים שלא שלטה בהם יד הצנזור), וכל המוסיף או גורע או שגילה פנים בתורה והוציא הדברים של מצוות מפשוטן, הרי זה ודאי בראי ורשע ואפיקורוס.

ומתגלים כאופן של השגת החיוב, קום ועשה - ב"ה מתירים¹⁴⁵.

ולכן:

בזמן הזה שרוב בני-אדם אינם שייכים לדרגתם של ב"ש לשקול ולדקדק בשורש הענינים למעלה בבחי' גבורות קדושות (השגת השליטה), כי אם כפי שהם בפועל ובגלוי שמהם יכולים להשתלשל על-ענינים בלתי-רצויים - יש להגביר החסדים על הגבורות. ולכן נפסקה ההלכה כב"ה (חסדים), ועד שב"ש במקום ב"ה אינה משנה. ועד כדי כך, שבנוגע להלכות ש"נמנו ורבו ב"ש על ב"ה" (התגברות הגבורות על החסדים), אמרו חז"ל ש"אותו היום . . . הי' קשה לישראל כיום שנעשה בו הענג" (השורש דכל ענינים בלתי-רצויים), כיון שמהתגברות הגבורות (ב"ש) על החסדים (ב"ה) יכולים להשתלשל על-ענינים בלתי-רצויים¹⁴⁶.

אבל בימות המשיח, כשיושלם בירור הטוב מן הרע, ולא יהי' מקום לחשש מענינים בלתי-רצויים, יהיו כולם במעמד ומצב שיוכלו לדקדק ולשקול בשורש הענינים למעלה בבחי' גבורות קדושות, בחינת השגת השליטה, ולכן, אותם ענינים שהיו מותרים בזמן הזה כדעת ב"ה, יהיו אסורים בימות המשיח כדעת ב"ש, כיון שיתגלה בהם העילוי והשלימות דגבורות קדושות שלמעלה מחסדים, שהמשתתף היא ע"ד השגת השליטה.

145 ומרומז בשמותיהם: ב"ש, "השם אורחתיו" - לשקול ולדקדק בשורש הענינים בבחי' גבורות שלמעלה מהחסדים, וב"ה, "בהלו גרו" - ראיית הדבר כמו שהוא בגלוי ובפועל. 146 ראה לקו"ת קרח נד, ג.

ועפ"ז יש לבאר גם תוכן הענין דערי מקלט למכה נפש בימות המשיח:

מכה נפש (השורש לכל ענינים הבלתי-רצויים שעליהם נצטוונו בלא תעשה) מורה על השורש דמעלת מצוות לא תעשה, גבורות קדושות שלמעלה מחסדים, השגת השליטה.

וישיבתו של מכה נפש בעיר מקלט, מורה שע"י לימוד התורה ("דברי תורה קולטין"), ובפרט ע"י התגלות חדשה בתורה, "ויספת לך עוד שלש ערים", טעמי וסודות התורה (כנ"ל ס"ב), נמשך ומתגלה גם השורש דלא תעשה שהו"ע דהשגת השליטה באופן של קליטה בפנימיות, היינו, שגם הענינים הכי נעלים שמצד עצמם אינם יכולים להתגלות באופן דהשגת החיוב, כי אם באופן דהשגת השליטה, נמשכים ומתגלים בכחו של הקב"ה באופן דהשגת החיוב¹⁴⁷.

ויש לומר, שענין זה מודגש גם במעשה בפועל (נוסף על לימוד התורה) בענין אחד עכ"פ - בההיתר דשחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן - שגם דבר שהוא באופן של השגת השליטה, שאינו יכול לבוא בהשגת החיוב, שלכן אסור באכילה כיון שאינו יכול לבוא באופן שיהי' דם ובשר כבשרו, יומשך ויתגלה באופן של השגת החיוב, שלכן יהי' מותר באכילה, שיבוא בפנימיות ויהי' דם ובשר כבשרו.

ובביאור הטעם שענין זה מודגש דוקא בהיתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן - יש לומר:

147 ראה גם שיחת ש"פ יתרו סה"ש ה'תנשא ח"א ע' 311-15.

אינה כשחיתת האדם ע"פ דיני התורה (אף ש, מגיד דבריו ליעקב גו"מ¹³⁸, "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות"¹³⁹) - יש לומר: תוכנה של שחיטה - "אין ושחט אלא ומשך"¹⁴⁰, שע"ז נעשה בירור ומשיכת והעלאת הבעל-חי, שנעשה מוכשר וראוי למאכל האדם להיות דם ובשר כבשרו, ובכח זה יעבוד עבודתו לשמש את קונו ע"י קיום התומ"צ. ונמצא, שבתוכן השחיטה מודגש כללות הענין דבירור והעלאת עניני העולם לקדושה, ועד לתכלית השלימות - זבחת היצה"ר (כנ"ל סי"ב).

ועפ"ז מובן החילוק שבין שחיטת האדם לשחיטת הקב"ה - שבשחיטת האדם, כיון שפעולת הבירור היא בכחו של האדם, ישנה כו"כ הגבלות באופן פעולת הבירור שמתבטאים בפרטי דיני השחיטה שבתורה, ובלעדם השחיטה פסולה; משא"כ בשחיטת הקב"ה, כיון שפעולת הבירור נעשית ע"י הקב"ה, לא שייך בזה הגבלות, ולכן בכל האופנים השחיטה כשרה¹⁴¹.

נמי נשחט במגירה אם הי' אפשר לומר ברי לי שלא פגעתי ולא קרעתי, אלא שאין אדם יכול לומר כן . . כי מי יכול לשער זה, אבל הקב"ה ששחט בעצמו יכול לומר ברי לי". וגם טעם זה אינו שייך לחידוש תורה דלעתיד לבוא דוקא.

ולכן לכאורה נראה לומר שהחידוש תורה הוא שבנוגע לשחיטה זו לא נאמרו דיני שחיטה, כבפנים.

138) תהלים קמו, יט.

139) שמו"ר פ"ל, ט.

140) חולין ל, ב. וראה לקו"ש ח"ט ע' 206.

וש"ב.

141) ראה לקו"ת שמיני יח, ד; היום שחיטה

כז פגומה גמורה היא מתמת ההפסק כו', אבל

טז. ויש להוסיף ולבאר כהנ"ל (ההוספה דג' ערי מקלט בימות המשיח, ההלכה כב"ש, והיתר שחיטת שור הבר) בעומק יותר: ובהקדם המבואר במק"א¹⁴² בנוגע לכללות הענין דמצוות לא תעשה שיהיו גם בימות המשיח, כשעיקר העבודה תהי' בעשה טוב - שאז יהי' קיומן "בשרשן למעלה שהן גבורות קדושות"¹⁴³, גבורות שלמעלה מחסדים, כידוע¹⁴⁴ שהשורש דמצוות לא תעשה הוא למעלה מהשורש דמצוות עשה, ע"ד ובדוגמת המעלה דהשגת השליחה לגבי השגת החיוב, שלכן קיומם אינו באופן של חיוב, קום ועשה, אלא באופן של שליחה, שב ואל תעשה.

ועפ"ז יש לבאר גם פלוגתת ב"ש ובה"ה - בשרש הענינים: ב"ש ששרש נשמתם מבחי' הגבורות, גבורות קדושות שלמעלה מחסדים, ראו ענינים אלו בשרשם (בכח), בבחי' גבורות קדושות שאינם מתגלים כי אם באופן של השגת השליחה (שלמעלה מהשגת החיוב, "מחדדי טפ"י"), שב ואל תעשה - ב"ש אוסרים, ובה"ה ששרש נשמתם מבחי' החסדים, ראו ענינים אלו כפי שהם בגלוי (בפועל), ענינים שנמשכים

לעתיד צ"ל כן דוקא, כי ענין השחיטה זו היא בחי' עליות שור הבר למעלה מעלה ע"י הלויית המעלהו בסנפיריו, ולכן צ"ל הפסק בינתיים, שהרי א"א להיות כל העליות בבת אחת . . בפעם א', אלא הפסק בין היכל להיכל, ולכן יתיר הקב"ה פגימה זו".

142) ראה שיחת ש"פ יתרו ש.ו. (סה"ש תנש"א ח"א ע' 305-6). ועוד.

143) תניא קו"א קט, א.

144) ראה לקו"ת פקודי ג, ב ואילך. ובכ"מ.

שמצינו שבימות המשיח יהי' שינוי גרעון והוספה בעניני תומ"צ [ולדוגמא: השינוי דהלכה כב"ש, הגרעון בדיני שחיטה ע"י היתר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן, וההוספה ד"תורה חדשה"], אין זה שינוי גרעון והוספה בתורה, אלא ע"ד ובדוגמת ההוספה דערי מקלט (המקור בהלכה להוספה בתומ"צ בימות המשיח), שהוספה זו היא חלק מהמצוה עתה (שגדר המצוה היא שבימות המשיח יוסיפו עוד שלש ערים), שע"ז נעשית שלימות המצוה, כדלקמן.

י. ובהקדם הביאור בהוספת שלש ערי מקלט בימות המשיח - דלכאורה אינו מובן:

א) מהו הענין המיוחד שבהוספת שלש ערי מקלט בימות המשיח, עד כדי כך, שבוה תלוי תוקף ונצחיות הבטחת ביאת המשיח שנעשית פרט וגדר במצות ערי מקלט?

ב) יתירה מזה: תוכן מצות ערי מקלט הוא בניגוד (לכאורה) לתוכן דביאת המשיח - כי, הצורך בערי מקלט הוא "לנוס שמה כל רוצח"⁷⁴, ואילו בימות המשיח בודאי לא תהי' המציאות דהורג נפש, אפילו לא בשוגג⁷⁵ [וכידוע השקו"ט בביאור הצורך דערי מקלט

יא. ויש לומר הביאור בהנ"ל:

בתורה ישנם (בכללות) ב' ענינים: (א) "חמודה גנוזה שגנוזה לך"⁷⁷ - ענינה של התורה שהיא חכמתו של הקב"ה (שלמעלה מהעולם, אלא שירדה למטה בארץ), (ב) "נתתי לארץ"⁷⁸ - נתינתה למטה בארץ כדי לפעול שהעולם יהי' ע"פ הוראת התורה, הן ע"י פעולה חיובית, "עשה טוב", והן ע"י פעולה שלילית, "סור מרע".

ובפרטיות יותר - החילוק שבין תורה למצוות: תורה היא חכמתו של הקב"ה, ומצוות (עשה ולא תעשה) הם הוראות להאדם איך להתנהג בעולם. ועד"ז בתורה עצמה - לימוד חכמת התורה כשלעצמה שאינו נוגע למעשה בפועל, "יגדיל תורה ויאדיר"⁷⁹, "דרוש וקבל שכר"⁸⁰, והלימוד לידע את המעשה אשר יעשון ואלה אשר לא תעשינה.

ובלימוד חכמת התורה כשלעצמה גופא - ה"ז החילוק שבין נגלה דתורה לנסתר דתורה⁸¹: בנגלה דתורה מודגשת

74) שופטים יט, ג.

75) הן מצד ההורג - שגם שוגג צריך כפרה (פרש"י נח ט, ה. פרש"י שבועות ב, א ד"ה תולה), וכידוע שגם שוגג הוא מהתגברות הרע כו' (ראה לקו"ת להאר"ז"ל פ' ויקרא. תניא אגה"ק סו"ס כח); והן מצד הנהרג - שהריגתו בשוגג היא מפני שנתחייב מיתה על הריגה במויד ללא עדים (מכות י"ד, ב. פרש"י משפטים כא, יג. וראה פרש"י נח שם).

76) ראה בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 107 ואילך. וש"י.

77) שבת פח, ב.

78) שם פט, א.

79) ישע"י מב, כא. חולין סו, ב.

80) סוטה מד, א. וש"י.

81) בהבא לקמן - ראה תניא אגה"ק סכ"ו. ובארוכה - קונטרס עץ החיים פ"א ואילך. וראה גם לקו"ת שה"ש מ"ח, א ואילך.

בעיקר הפעולה דבירור העולם ע"י פרטי הדינים דאיסור והיתר טומאה וטהרה כשר ופסול, שלכן נקראת „אילנא דטוב ורע“⁸² („עץ הדעת טוב ורע“⁸³), ע"ש ההתלבשות לברר הטוב מהרע, להבדיל בין הפסול האסור והטמא להכשר המותר והטהור, וכן ההתלבשות בטענות של שקר (לברר האמת מן השקר) בדיני חיוב ופטור שבין אדם לחבירו⁸⁴; משא"כ נסתר דתורה נקראת „אילנא דחיי“ („עץ החיים“⁸⁵), „דלית תמן . . . מסטרא דרע . . . מרוח הטומאה“⁸², כיון שאינה עוסקת בבירור הטוב מהרע, אלא מדברת בעניני אלקות, „דע את אלקי אביך“⁸⁶.

ובענין זה מודגש כללות החילוק שבין זמן הזה לימות המשיח:

בזמן הזה - עיקר העבודה היא בבירור העולם, שנעשית בעיקר ע"י לימוד נגלה דתורה, ששה סדרי משנה (כולל הפלפול והשקו"ט בגמרא ובפוסקים, ראשונים ואחרונים) בעניני איסור והיתר טומאה וטהרה חיוב ופטור (אלא שגם בשביל עבודת הבירורים בנגלה דתורה יש צורך בלימוד נסתר שבתורה שע"ז יאיר בנפשו האלקות שבתורה);

משא"כ בימות המשיח - לאחר ששלימות עבודת הבירורים, שיופד הרע

(82) זח"ג קכד, ב - ברע"מ.

(83) בראשית ב, יז.

(84) וגם הלימוד באופן ד"גדיל תורה ויאדיר, „דרוש וקבל שכר“, הוא, בענינים הקשורים עם טוב ורע.

(85) שם ג, כב.

(86) דה"א כח, ט. וראה תניא קו"א קנו, ב.

זביחת היצה"ר. כלומר ב"מעלי יומא דעצרתא" (ערב חג השבועות), לפני קבלת התורה, „נפיק ב" זיקא“, שבא לטבוח את ישראל אילו לא קיבלו התורה, ובמוצאי חג השבועות, לאחר שקבלו התורה, נעשה „יום טבוח“, ע"ש ש„זבחו ישראל את היצה"ר“.

והטעם ש„בדבר זה עשו ב"ה כדבריהם (כדברי ב"ש) והרבה מישראל נהגו כמותם להקריבן אחר יו"ט" - יש לומר, שביו"ט עצמו, זמן מתן תורתנו, שכולל (בהעלם) גם ה"תורה חדשה (ש)מאתי תצא", טעמי וסודות התורה שלמעלה משייכות לבירור הרע, אין (מקום ו)צורך לזביחת היצה"ר¹³¹ (כשיטת ב"ש), שמצד מעלתם בלימוד התורה, „מתדדי טפיי“, שוללים ומבטלים גם רע הנעלם והאפשרות לענין בלתי-רצוי, ולכן מוצאי חג השבועות (דוקא) הוא „יום טבוח“.

טו. ונוסף על החידוש בימות המשיח דהלכה כב"ש, שדבר שהי' מותר כדעת ב"ה יאסר כדעת ב"ש, יהי' גם „חידוש תורה“ לעתיד לבוא בהיתר דדבר האסור¹³² - שהקב"ה יתיר שחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן:

ובהקדמה - שנוסף על דברי המדרש „זו שחיטה כשירה היא (בתמי") ולא כך

(131) כלשון רבינו הזקן „לא היו יכולין להקריב ביו"ט עצמו לפי שאין בהם צורך אוכל נפש" - די"ל ש„אוכל נפש" רומז על הענינים השייכים לנפש האלקית מצ"ע, ולא בשייכות לבירור היצה"ר.

(132) וע"ד שמצינו אצל ר' מאיר „שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים, על טהור טמא ומראה לו פנים" (עירובין ג', ב. וראה לקו"ט סי' תוריע).

ויש לומר הביאור בזה - ששחיטת שור הבר בסנפירי הלוייתן לעתיד לבוא תהי' ע"י הקב"ה¹³⁶, היינו, שסנפירי הלוייתן הם הסכין שבו יחטט הקב"ה את שור הבר. וכיון שתוכן ה"חידוש תורה" הוא שבשחיטה זו לא נאמרו מלכתחילה דיני שחיטה (כנ"ל ס"ה), ה"ז כולל גם שבשחיטה זו לא נאמר הדין ד„מה שאתה זוכה אתה אוכל" (שחיטת אדם דוקא), להיותה ע"י הקב"ה¹³⁷.

ובביאור הטעם ששחיטתו של הקב"ה

(133) חולין לא, א - במשנה.

(134) תבוא כז, ז.

(135) כקושיית הרש"ש בויק"ר שם.

(136) ראה ב"ב עה, רע"א: „אלמלא הקב"ה עוורו אין יכול לו, שנאמר (איוב מ, יט) העושו יגש חרבו“, „בבהמות כתיב . . . וה"ה עם לויתן" (פרש"י שם. וראה חדא"ג מהרש"א שם).

(137) בפ"י די משה ויק"ר שם: „להקב"ה הוא מותר לשחוט גם בסנפירין, אבל לבני אדם אשר להם נתנה התורה לצרף את לבבם* ולקבוע בהם רחמנות, להם אסור בסנפירין, כי הוא צער בעלי חיים“. אבל: (א) טעם זה אינו שייך לחידוש תורה לעתיד לבוא דוקא, (ב) ועיקר: מאי שנא משאר המצוות שמקיים הקב"ה אף שלא שייך אצלו הטעם דלצרף כו'.

וראה שו"ת תת"ס חיו"ד סי"ט: „אפילו אנן

(* כמ"ש בהתחלת הענין: „לא ניתנו המצוות לישראל אלא לצרף בהן את הבריות“.

השכל דחכמי ישראל בהתאם לשינוי מצב העולם בימות המשיח¹²⁴ (ע"פ הכלל ש"אין לו לדיין אלא מה שענינו רואות") כדעת ב"ש - כי, לאחרי שיושלם בירור הטוב מן הרע, יהיו כולם במעמד ומצב ד"השם אורחותיו", לדקדק ולשקול דרכיהם בתכלית הזהירות גם מרע הנעלם (בהעלם ובכח), ועד לשלילת האפשרות דענין בלתי-רצוי - ע"י דחיית וריחוק הדברים שיש בהם רע הנעלם (כיון שנשאר עדיין בעולם מציאות הרע, כנ"ל סי"ב); וענין זה יהי' ע"י התגלות דרגא נעלית יותר בתורה («מחדדי טפיי») אצל כל בניי - «תורה חדשה מאתי תצא», טעמי וסודות התורה, שלהיותם למעלה משייכות לבירור העולם, נשללת על ידם אפילו האפשרות לענינים בלתי-רצויים.

יד. ויש להוסיף, שגם בקשר ובשייכות לחג השבועות, «זמן מתן תורתנו» - שבו ניתנה כל התורה כולה, כולל גם «התורה חדשה (ש)מאתי תצא» (כנ"ל סי"ד) - מצינו דוגמת הענין דהלכה כב"ש, מעין ודוגמת החידוש דהלכה כב"ש בימות המשיח¹²⁵:

בסיום הלכות חג השבועות¹²⁶ כותב רבינו הזקן: «במוצאי חג השבועות אסור להתענות מעיקר הדין לפי שהי' יום טובוח בזמן שביהמ"ק קיים, דהיינו,

124) להעיר מטעמי המצוות שבהערה 119: «אלו ואלו דברי אלקים חיים, כי כל אחד ואחד דיבר אמת לפי מקומו (דרגתו), אלא שההלכה הוא לפי הזמן».

125) ובלשון רבינו הזקן בתניא פל"ו: «וכבר הי' לעולמים מעין זה כשעת מתן תורה».

126) שו"ע או"ח סתצ"ד סי"ט.

ויש לומר הביאור בזה - בפנימיות הענינים¹²⁷:

איתא בגמרא¹²⁸: «מעלי יומא דעצרתא סכנתא (להקזו) דם». משום . . דנפיק בי' זיקא ושמי' טובוח דאי לא קבלו ישראל תורה הוה טבח להו לבשריהו ולדמיהו¹²⁹. והקשה בתדא"ג מהרש"א¹³⁰: «לכאורה . . לא ה"ל לקרותו טובוח אלא טובוח, שבא לטבוח אחרים», ומתוך ש"ההוא זיקא שהוא השטן הוא היצר הרע הוא רוח מ"ה שבא לטבוח את ישראל אילו לא קיבלו התורה, אבל כיון שקבלו התורה וכבשו את יצרם הרי אדרבה זבחו ישראל את היצה"ר».

ויש לומר, שזהו גם תוכן הענין ד"יום טובוח" (מוצאי חג השבועות) -

127) הביאור ע"ד הנגלה - ראה בארוכה לקו"ש תכ"ח ע' 24 ואילך. ושי"ב.

128) שבת קכט, ב.

129) וראה מחה"ש לאו"ח סו"ס תסח: «ונודע דבכל הזמנים שאירע לאבותינו ענין מה כשיגיע זמן ההוא שוב מתעורר קצת מעין אותו דבר וענין ההוא».

130) לסנהדרין מג, ב.

ידוע שכל חטא ועון הוא מעין ודוגמת, «מכה נפש (בשגגה)⁹³, כמ"ש⁹⁴ „שופך דם האדם באדם“, שהו"ע „שפיכת דם וחיות אדם דקדושה באדם דקליפה⁹⁵, אלא שזהו באופן ד"מכה (נפש ב)שגגה“, שלא ברצונו, כי, רצונו האמיתי של כאו"א מישראל הוא „לעשות כל המצוות ולהתרחק מן העבירות⁹⁶“ (אלא ש„יצרו הוא שתקפו⁹⁶“, כמו אונס), ומעשה החטא הוא „בבלי דעת⁹⁷, כמארז"ל⁹⁸ „אין אדם עובר עבירה אא"כ נכנס בו רוח שטות“, ועוד וג"ז עיקר - ש„האלקים אנה לידו⁹⁹, כמ"ש¹⁰⁰ „נורא עלילה על בני אדם“, „עלילה נתלה בו¹⁰¹».

והתיקון לזה הוא ע"י הגלות לעיר מקלט - שרומז על התורה, כמארז"ל¹⁰² „דברי תורה קולטין¹⁰³».

(סה"מ תרס"ה ע' שכה ואילך). ד"ה הנ"ל תשי"ב. תשי"ז.

93) מסעי לה, יא.

94) נח ט, ו.

95) לקו"ת במדבר יג, ג.

96) רמב"ם הל' גירושין ספ"ב.

97) שופטים יט, ד.

98) סוטה ג, רע"א.

99) משפטים כא, יג.

100) תהלים טו, ה.

101) תנחומא וישב ד.

102) מכות יו"ד, א.

103) ופירוש „עיר מקלט“: „עיר“ - שנעשית מקיבוץ בתים, וכל בית נעשה מאבנים, שאבנים קאי על אותיות התורה (כדאיתא בספר יצירה (פ"ד מ"ב) „שתי אבנים בונות שתי בתים וכו"ו“), ומצירופם נעשים בתים, תיבות התורה, ובצירוף כולם יחד נעשית עיר, כל התורה כולה; ו„מקלט“ - מלשון קליטה, שרומז על הקליטה דשכל האדם בתורה והקליטה דתורה בשכל האדם (כמבואר בתניא (פ"ה) שהשכל תופס ומקיף את המושכל, וגם מלוכש ומקיף בו).

ובימות המשיח, לאחרי שלימות בירור העולם - יהי' הענין דערי מקלט באופן נעלה יותר:

ידוע¹⁰⁷ שגם בימות המשיח, כשתושלם עבודת בניי בבירור הטוב מן הרע ויגיעו לשלימות שהיתה לפני חטא עה"ד - תהי' עדיין מציאות הרע בעולם¹⁰⁸, ולכן ישאר הצורך בערי

104) ב"ב טז, א.

105) ועד"ז אמרו חז"ל „בראתי יצה"ר ובראתי לו תורה תבלין“ (ב"ב שם. קידושין ל, ב), „אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש כו"ו“ (קידושין שם. סוכה נב, ב).

106) ולהעיר, שהתורה נמשלה לדם שהוא הנפש, שעל ידו נמשך חיות הנפש, וזהו מ"ש „זאת התורה אדם“, אותיות א' דם (של"ה בהקדמת בית ישראל בית דוד נכא, א). לקו"ת שם, א.

107) ראה תשובות וביאורים (קה"ת תשל"ד) סי"א ס"א.

108) ורק לאח"ז, בעולם התחי', יבטל הקב"ה מציאות הרע מן העולם, כמ"ש „את רוח הטומאה אעביר מן הארץ“, ועל תקופה זו אמרו חז"ל (נדה סא, ב) ש„מצוות בטלות לע"ל"*. (ראה הגהות יעב"ץ ר"ה ל, א. אגה"ק סו"ס כו). - ועפ"ז צ"ל שהסעודה דליתן ושור הבר (שבה יאכלו משיטה זו שיתירה הקב"ה) תהי' בימות המשיח, לפני

(* פרטי הדעות והשקו"ט במאמר זה - ראה בארוכה בספרים שהובאו בשדי חמד (כללים ודי"ח) בערך מצות אם בטלות. תשובות וביאורים שם (והערה 9).

מקלט¹⁰⁹ כדי לשלול אפשרות לענין בלתי-רצוי שיכול להיות כתוצאה ממצואות הרע בעולם (כמו שלפני הטא עה"ד היתה אפשרות לענין החטא ע"י מציאות הרע בעולם¹¹⁰).

וענין זה (שלילת האפשרות לענין בלתי-רצוי) נעשה ע"י ש"וויספת לך עוד שלש ערים, הוספת סוג חדש של ערי מקלט, התגלות חדשה ב"דברי תורה קולטין" - שזהו"ע ד"תורה חדשה מאתי תצא", התגלות טעמי תורה דפנימיות התורה, דכיון שפנימיות התורה היא למעלה משייכות לבירור טוב ורע, לכן קולטת את האדם באופן ששוללת גם האפשרות לענין בלתי-רצוי.

ויש לומר, שערי מקלט שבזמן הזה, שש ערים, הם כנגד ששה סדרי משנה (כולל פירושן בגמרא), שבהם נתבאר כל פרטי הדינים דאיסור והיתר טומאה וטהרה חיוב ופטור שעל ידם נעשה בירור העולם, וערי מקלט שיתוספו בימות המשיח, שלש ערים, הם כנגד ההוספה והחידוש בכללות התורה -

תתה"מ***, כי, לאחר ש"מצוות בטלות" אין מקום לשקו"ט אם, זו היא שחטיה כשירה, ואין צורך ב"חידוש תורה".

109 וע"ד שגם בימות המשיח, יצטרכו לידע הלכות איסור והיתר טומאה וטהרה, אף שלא יצטרכו לעסוק בהם כיון ש, יהיו גלויים וידועים לכל איש ישראל בידיעה בתחלה בלי שכחה, כנ"ל סי"א.

110 ראה גם סה"מ עטר"ת ע' טו.

* * פרטי הדעות והשקו"ט בזמנה של סעודה זו - ראה הנסמן בתשובות וביאורים שם סי"א בסופו (הערה 23).

„אוריין תליתארי“, שלש ערים - ע"י ההתגלות דפנימיות התורה¹¹¹.

ויומתק יותר - ששלש הערים שיתוספו בימות המשיח הם „בערי הקיני והקניזי והקדמוני שנכרת לאברהם אבינו ברית עליהן ועדיין לא נכבשו, ועליהן נאמר בתורה ואם ירחיב ה' את גבולך¹¹², וידוע¹¹³ שכיבוש ארץ ז' אומות בנפש הו"ע בירור המדות, שזוהי כללות העבודה בזמן הזה, וכיבוש ארץ ג' אומות (קיני קניזי וקדמוני) בנפש הו"ע בירור המוחין שיהי' בימות המשיח, שאז תהי' ההתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא"¹¹⁴.

יג. עפ"י יש לבאר גם החידוש שבימות המשיח תהי' הלכה כב"ש:

ובהקדם ביאור הפלוגתות דב"ש וב"ה, ב"ש אוסרים וב"ה מתירים - שהפלוגתא היא בנוגע לאופן פעולת התורה בבירור העולם:

דברים שהם בודאי בלתי-רצויים, לכו"ע הבירור הוא באופן של דחי, „שמאל דוחה¹¹⁵ - טמא אסור ופסול; דברים שהם בודאי מותרים, עניני

111 ראה אה"ת שם: „ששה ערי מקלט י"ל עד"ו ששה סדרי משנה . . ג' ערי מקלט י"ל עד"ו אוריין תליתארי . . כשירחיב ה' גבולנו צריך להוסיף ג' ערי מקלט והוא התגלות טעמי תורה לע"ל".

112 רמב"ם הל' רוצח ושמירת נפש פ"ח ה"ד.

113 ראה בארוכה ד"ה אל תצר את מואב במאמרי אדהאמ"צ דברים בתחלתו.

114 ראה גם סה"מ עטר"ת ותש"ט שבהערה

26. ועוד.

115 סנהדרין קו, ב. וש"נ. הל' ת"ת לאדה"ו

פ"ד הי"ג.

הרשות, לכו"ע הבירור הוא באופן של קירוב, „ימין מקרבת¹¹⁵ - טהור מותר וכשר, ע"י ההשתמשות בהם לשם שמים, „כל מעשיך יהיו לשם שמים¹¹⁶ ו„בכל דרכיך דעהו¹¹⁷, שעי"ז נעשה בהם בירור וזיכוך ועל"י לקדושה; ובדברים שיש ספק האם צריכים לדחותם או שיכולים (ובמילא צריכים) לקרבם ולהעלותם לקדושה, משום שהרע אינו ניכר ונראה בפועל ובגלוי, כי אם בכח ובהעלם בלבד, וכיו"ב - פליגי ב"ש וב"ה¹¹⁸:

ב"ש¹¹⁹ (ששרש נשמתם מבחי' הגבורות) - נטיית שכלם היא להחמיר, לדחות ולאסור גם הענינים שהרע שבהם הוא בכח ובהעלם בלבד, וב"ה (ששרש נשמתם מבחי' החסדים) - נטיית שכלם היא להקל, לקרב ולהתיר הדברים שאין בהם רע בפועל ובגלוי.

והילוק זה מרומז גם בשמותיהם¹²⁰: „שמאי" - מלשון „השם אורחותיו¹²¹, ששוקל דרכיו בתכלית הזהירות גם מענינים דרע הנעלם,

116 רמב"ם הל' דעות ספ"ג.

117 משלי ג, ו. רמב"ם שם. שו"ע אדה"ו או"ח סקני"ו ס"ב.

118 ולהעיר מביאור הלשיטתיהו דב"ש וב"ה, שב"ש אולי בתר בכח, וב"ה אולי בתר בפועל (ראה בארוכה „הדרן על ששה סדרי משנה" סי' השיחות תשמ"ח ח"ב ע' 645 ואילך).

119 ראה חז"ג רמ"א, א. טעמי המצוות להאריז"ל פ' תצא. תניא בהקדמה. שם אגה"ק סי"ג. ובכ"מ.

120 להעיר ממארוז"ל „ר"מ הוה דייק בשמא"

(יומא פג, ב. וראה בארוכה (ע"ד הענין דמדרש

שמות) תשובות וביאורים הנ"ל ס"א. וש"נ).

121 מו"ק ה, סע"א. וש"נ.

ויש להוסיף, שהחילוק בין ב"ש וב"ה הוא גם בדרגת התורה שעל ידה נעשה בירור העולם:

„ב"ש מחדדי טפי" - דרגא נעלית יותר בלימוד התורה (ה„בכח" שבתורה, פנימיות התורה), שבכחה יכולים לברר (לא רק רע הגלוי, אלא גם) רע הנעלם, משא"כ ב"ה שלומדים התורה כפי שהיא בפועל ובגלוי (נגלה דתורה), אין ענינם לברר רע הנעלם, ובמצב כזה שאין הענין לברר הרע הנעלם, אסור לדחות ולרחק דברים שיכולים לקרבם ולהעלותם לקדושה.

ולכן:

בזמן הזה, שמצב העולם הוא שרוב בני-אדם אינם שייכים לדרגתם של ב"ש לשקול ולדקדק דרכיהם בתכלית הזהירות גם מרע הנעלם ולבררו ע"י דרגא נעלית בתורה - הלכה כב"ה, וב"ש במקום ב"ה אינה משנה, ועד שכש„נמנו ורבו ב"ש על ב"ה", „אותו היום . . הי' קשה לישראל כיום שנעשה בו העגל", כי, עי"ז שדוחים ומרחקים מגבול הקדושה דברים שהיו יכולים לקרבם ולהעלותם לקדושה במילא ניתוסף כח בלעו"ז.

אבל בימות המשיח תהי' הלכה כב"ש - כיון שישתנה שיקול הדעת בטבע

122 איוב כט, ג.

123 ראה לקו"ת שה"ש מח, סע"ב ואילך.

ובכ"מ.